

РЕШЕНИЕ

№ 652

гр. София, 17.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 8-МИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на двадесет и пети април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Красимир Машев
Членове: Златина Рубиева
Петя Алексиева

при участието на секретаря Мария Ив. Крайнова
като разгледа докладваното от Петя Алексиева Въззивно гражданско дело № 20231000500230 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С Решение № 763007/23.09.2022 г., постановено по гр.д. № 3653/2019 г., Софийски градски съд, I-12 състав е признал за установено, по установителния иск, предявен по реда на чл.124, ал.1 от ГПК от П. М. М. срещу Е. П. М., че П. М. М. е собственик на следния недвижим имот: апартамент № 14, находящ се в гр.***, бул. „***“ № ***, ет.***, с площ от 53.24 кв.м., състоящ се от една стая, хол и сервизни помещения, при съседни: стълбище, бул. „Георги Димитров“, ап. №№ 15, 13, 17, 11, заедно с прилежащото му таванско помещение от 8.40 кв.м., при съседни на таванското помещение: Л., И., коридор, калкан, находящ се в сграда №1, разположена в поземлен имот с идентификатор 68134.401.63, като на основание чл. 537, ал. 2 ГПК е отменил нотариален акт за собственост на недвижим имот, придобит на основание давностно владение № 34, том I, рег.№1349, дело № 9/19.02.2018 г. на нотариус В. К., с район на действие СРС, вписан в Служба по вписванията гр. София, с вх.рег. № 9078/19.02.2018 г., относно процесния недвижим имот. С решението ответницата е осъдена да заплати на ищеца на

основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от 3 098 лв., представляваща разноси по делото пред СГС.

Срещу така постановеното решение, в неговата цялост, в срока по чл.259, ал.1 от ГПК, е постъпила въззивна жалба вх. № 309714/03.11.2022 г. от ответницата по делото Е. П. М.. Въззивната жалба е подадена лично от страната.

Въззивницата счита обжалваното решение на първоинстанционния съд за необосновано, неправилно, постановено при съществени нарушения и противоречие на материалния закон и задължителната практика на ВКС. Поддържа се, че съдът не е обследвал в детайли и тълкувал всички представени доказателства поотделно, в тяхната цялост и в тяхната съвкупност, което е довело до неправилно установена фактическа обстановка и оттам до неправилни правни изводи. Поддържа също така, че съдът неправилно е тълкувал практиката на ВКС, на която се е позовавал, както и разпоредбите на ЗС, както и не е взел предвид друга задължителна практика на ВКС релевантна за този правен спор и поради тази причина е постановил решение, което е в противоречие на материалния закон и задължителната практика на ВКС.

Във въззивната жалба се развиват подробни съображения по съществуването на спора и в подкрепа на твърденията на въззивницата, че за въззиваемия-ищец никога не е възниквало право на собственост, дори и хипотетично за ищеца да е възникнало такова право по силата на СИО, то е било загубено на основание чл.99 от ЗС още през 2004 г., тъй като е придобито от ответницата въз основа на давностно владение.

Моли съда да отмени обжалваното решение и вместо него постанови друго, с което да отхвърли изцяло исковата претенция. Претендира разноските направени и пред двете съдебни инстанции.

В законоустановения срок по чл. 263, ал.1 от ГПК е постъпил отговор от въззиваемата страна-ответникът в първоинстанционното производство П. М. М.. Отговорът е подаден чрез процесуален представител адвокат Г. с надлежно учредена представителна власт по делото с пълномощни, представени по първоинстанционното дело /л.16 и л.316/.

Оспорва въззивната жалба като неоснователна и моли съда да потвърди първоинстанционното решение. Претендира разноси. В отговора се излагат

подробни съображения по съществото на спора.

В открито съдебно заседание въззивницата-ответница моли съда да уважи въззивната жалба. Претендира направените разноски, за което представя списък по чл.80 ГПК. Подробни съображения излага в писмени бележки по делото.

В открито съдебно заседание въззиваемият-ищец и чрез своя процесуален представител оспорва въззивната жалба по подробни съображения изложени както в отговора, така и в представените по делото писмени бележки. Претендира разноски. Не представя списък на разноските. Представя договор за правна помощ.

Апелативен съд-София, 8-ми граждански състав, след преценка по реда на въззивното производство на твърденията и доводите на страните и на събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Софийски градски съд е бил сезиран с положителен установителен иск с правно основание чл.124, ал.1 от ГПК, предявен от П. М. М. против Е. П. М. за установяване в отношенията между страните, че ищецът М. е собственик на недвижим имот, представляващ апартамент № 14, находящ се на бул. „***“ № ***, ет.*** на основание съдебна делба, осъществена с влязло в сила съдебно решение, постановено по гр.дело № 19003/2006 г. по описа на СРС, 70 състав.

С отговора си ответницата е въвела правоизключващото възражение, че е станала собственик на процесния имот на основание изтекла в нейна полза придобивна давност с начало 1987 г., която давност не е текла до навършване на пълнолетие на ответницата, след което е започнала да тече и е изтекла на 16.10.2004 г.

От събраните пред първоинстанционния съд доказателства, въззивният съд приема за установени и доказани следните факти и обстоятелства:

Между страните не е спорно, а и с приетите по делото писмени доказателства се установява, че ищецът и С. К. Х.-М. - майка на ответницата, са били в граждански брак от 29.10.1981 г. до 24.07.2004 г., когато с Решение № 103/28.06.2004 г., постановено по гр.д.№ 3792/2002 г. по описа на СРС, БК, 85 състав, бракът им е прекратен.

Не е спорно също така, че с решение от 01.12.1982 г., постановено по

гр.д.№ 3057/1981 г. на СРС, 50 състав ищецът е осиновил при условията на пълно осиновяване ответницата Е. П. М., като въз основа на влязлото в сила съдебно решение е издаден и акт за раждане № 2291/31.12.1982 г., удостоверяващ че ищецът е баща на ответницата.

Установява се, че след проведена между двамата бивши съпрузи П. М. и С. Х. съдебна дела, с влязло в сила на 06.01.2016 г. решение от 04.06.2013 г., постановено по гр.д. № 19003/2006 г. по описа на СРС, 70 състав са обособени два дяла, както следва: дял първи, представляващ процесния апартамент № 14 и дял втори, представляващ апартамент № 74, находящ се в гр.***, ж.к. „***“, бл.***, вх.***, ет.***, като за уравниение на дяловете, след тегленето на жребие съделителят, изтеглил дял първи следва да заплати на съделителя, изтеглил дял втори сумата от 9200 лв. С влязло в сила на 04.05.2016 г. решение по гр.д.№ 19003/2006 г. по описа на СРС, 70 състав и след проведени действия по теглене на жребие, обективирани в съдебно разделителен протокол от открито съдебно заседание, проведено на 15.04.2016 г. ищецът е станал изключителен собственик на изтегления от него дял първи, т.е. на процесния апартамент № 14, находящ се в гр.***, бул. „***“ № ***, ет.***, като е осъден да заплати на С. К. Х. сумата от 9 200 лв. за уравниение на дела й в прекратената съсобственост. Съдебно-разделителният протокол за ап.14 е вписан в СВ на **21.09.2018 г.** Сумата е заплатена на 08.12.2016 г. с платежно нареждане по изпълнително дело № 20168380407556 на ЧСИ М. Б..

С констативен нотариален акт за собственост върху недвижим имот придобит на основание давностно владение № 34, том I, рег. № 1349, дело № 9 от 19.02.2018 г. на нотариус В. К. с рег.№ 269 на НК, вписан в СВ, дв.х.№ 8831, вх.рег.№ 9078 от **19.02.2018 г.**, акт № 133, том XIX, дело № 6002/2018 г., партидна книга том 530925, ответницата е призната за собственик на процесния апартамент.

С протокол за въвод във владение по изпълнително дело № 20188510402266 по описа на ЧСИ М. П., образувано въз основа на издаден на 09.01.2018 г. изпълнителен лист, ищецът е въведен във владение на апартамент № 14 на 25.10.2018 г.

На 07.02.2018 г. в СВ е вписана искова молба, с която П. М. М. е завел искова претенция с правно основание чл.108 ЗС срещу С. К. Х. за осъждането

й да предаде владението върху апартамент № 14 на ищеца.

С отговора на исковата молба ответницата е представила заповед от 10.02.1987 г. на СНС, въз основа на която майка й С. Х. и ответницата-нейна дъщеря са настанени в процесния апартамент № 14, както и декларация от 11.06.1990 г., с която съпругът по това време на С. Х.-ищецът П. М. е удостоверил, че е съгласен съпругата му да закупи жилището, в което живеят с дъщеря му Е. и няма претенции, тъй като С. Х. ще заплати апартамента с нейни лични средства, без негово участие.

Пред първоинстанционния съд е разпитана свидетелката М. И. И., която установява, че познава Е. от малко дете, когато е била на 10-12 години и когато дошли да живеят на ул. „***“ № ***. Свидетелката е съсед на Е., апартаменти са един до друг. Свидетелката установява, че в апартамента живеели само майката на Е. и Е., която като пораснала останала да живее в апартамента. Установява, че Е. участвала във всички събрания на входа, плащала си членски внос, нямало проблеми, с никой не се е карала. Установява, че от навършване на пълнолетието си Е. живеела през цялото време в апартамента, до преди три години, когато дошли хора и сменили бравата. Е. водела групи през лятото на морето, поради което и в този период не винаги била в апартамента. Знае, че този апартамент е закупен за Е. от нейната майка.

При така установената фактическа обстановка и с обжалваното решение, първоинстанционният съд е приел, че ищецът безспорно установява, че е собственик на процесния имот на основание извършена съдебна делба по гр.д.№ 19003/2006 г. по описа на СРС, 70 състав. Приел е, че ответницата не доказва главно и пълно, че е изключителен собственик на недвижимия имот въз основа на изтекла в нейна полза придобивна давност, тъй като обстоятелството, че по време на брака на нейните родители ответницата е била допускана до процесния имот, не означава че същата го е владяла, тъй като към нито един момент тя не е демонстрирала намерение за своеене, т.е. да е изявила пред своите родители намерението си да счита имота за свой. Първостепенният съд е посочил също така, че дори и да се приеме, че ответницата е притежавала качеството държател на процесния имот, по делото не са представени доказателства, от които да се установява, че държането на имота се е трансформирало във владение.

По горните съображения изцяло е уважил исковата претенция на П. М. М..

Съдът не обсъжда приетите пред настоящата инстанция писмени доказателства, доколкото същите са ирелеванти за подлежащите на доказване факти в настоящия процес. Доказателствата представляват съдебни актове по други спорове водени между страните и най-вече във връзка с извършения на 25.10.2018 г. въвод във владение на ищеца в процесния апартамент, както и дали към тази датата ищцата е била във владение.

Тези обстоятелства се неотносими към настоящия спор, доколкото предмет на главно и пълно доказване е владение на ответницата осъществявано в периода от 15.10.1994 г. до 15.10.2004 г., когато твърди да е станала собственик на апартамента.

Съобразно т.2 от Тълкувателно решение № 4/2012 от 17.12.2012 г. на ВКС, ОСГК, позоваването не е елемент от фактическия състав на придобивното основание по чл.79 ЗС, а процесуално средство за защита на материалноправните последици на давността, зачитани към момента на изтичане на законовия срок. Следователно в настоящото производство следва да се установи към 15.10.2004 г. били ли са налице законовите материалноправни предпоставки, довели до придобиването на собствеността върху процесния апартамент от ответницата.

При така установената фактическа обстановка въззивният съд приема следното от правна страна:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259, ал.1 от ГПК от легитимирана да обжалва страна-ответницата по делото и е насочена срещу валиден и допустим съдебен акт, подлежащ на обжалване, съгласно чл.258, ал.1 ГПК. В този смисъл подадената въззивна жалба е процесуално допустима.

На основание чл. 269 от ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част. По останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата.

Обжалваното решение е валидно и допустимо.

Предявеният иск е с правно основание чл.124, ал.1 ГПК.

Предявен е положителен установителен иск за собственост.

Безспорен е правния интерес на ищеца от водене на установителен иск за собственост, до колкото правото му на собственост върху процесния недвижим имот се оспорва от ответницата. Правният интерес произтича от претендирането от страна на ответницата на отричаното от ищеца право.

Ответницата се легитимира извънсъдебно като собственик на основание констативен нотариален акт за собственост придобита на основание давностно владение.

По същество на исковата претенция.

С оглед обсъдените по-горе писмени доказателства, ищецът доказва главно и пълно, че е собственик на процесния апартамент въз основа на влязло в сила съдебно решение по извършена съдебна дела. По делото не са въвеждани твърдения и възражения за нищожност или относителна недействителност на акта, от който ищецът извежда правото си, поради което съдът приема, че ищецът се легитимира като собственик на процесния имот въз основа на осъществена валидна съдебна делба.

Всички възражения на въззивницата, въведени с въззивната жалба и касаещи твърденията ѝ, че ищецът макар и да е придобил апартаментът по време на брака с нейната майка, то той нито твърди, нито няма съвместен принос, следователно няма СИО, а след като няма СИО, ищецът няма право на собственост, не следва да бъдат разглеждани. Тези твърдения са относими към правните спорове между съпрузи, възникващи по предявени искове за преобразуване на лично имущество (пълна или частична трансформация), по които искове ищцата не разполага с материално-правна легитимация, доколкото към настоящият момент същата няма качество на наследник по закон на някой от двамата съпрузи. По този начин с така въведените възражения ответницата предявява и упражнява чужди права, което е недопустимо.

Така въведените от въззивницата възражения се основават на правата на трети лица, в конкретния случай на нейната майка и бивша съпруга на ищеца.

Въззивницата не е легитимирана да брани правата на своята майка, защото по този начин би се стигнало до неоправдано навлизане в чужда правна сфера, както и до противоречие на настоящото решение с влязлото в сила съдебно решение, постановено по гр.дело № 19003/2006 г. по описа на СРС, 70-ти състав.

Доколкото ако съдът разгледа и уважи възраженията на въззивницата, то ще се стигне до признаване на права на трето лице - С. Х., която не участва в настоящия процес. От друга страна самата С. Х. вече е реализирала защита си чрез въвеждането на възражение за липса на съвместен принос, респ. за наличие на пълна трансформация и въпросът за наличието на съсобственост между двамата бивши съпрузи върху процесния апартамент, е решен със сила на пресъдено нещо със съдебно решение по допускане на делбата между двамата, постановено по гр.дело № 19003/2006 г. по описа на СРС, 70-ти състав, където възражението на С. К., че е придобила апартамента с лични средства, както и декларацията от 11.06.1990 г., подписана от ищеца, са обсъдени, респ. са оставени без уважение, като съдът е приел, че всеки един от двамата съпрузи участва в съсобствеността с равни квоти от по 1/2 идеална част.

Решението постановено по делбеното дело, действително не формира сила на пресъдено нещо спрямо ответницата, доколкото ответницата нито е страна в това производство, нито има качеството на наследник или правоприемник на някоя от страните, като разпоредбата визира правоприемство, което е настъпило след като силата на пресъдено нещо е вече възникнала. Такова правоприемство нито се твърди, нито се установява по делото. Въпреки това и по съображенията изложени по-горе, тези възражения на ответницата се явяват недопустими, поради което съдът не ги разглежда.

По възражението на въззивницата - ответница, с което тя предявява права срещу ищеца с твърдението, че същата е станала изключителен собственик на имота въз основа на изтекла в нейна полза придобивна давност в периода от 15.10.1994 г., когато е навършила пълнолетие до 15.10.2004 г. и с твърдението, че в имота живее от началото на 1987 г., когато била настанена заедно със своята майка с настанителна заповед на СНС, район „***“.

Придобивната давност е способ за придобиване на право на собственост посредством фактическото упражняване съдържанието на тези права през период от време, определен в закона, в случая 10 години, доколкото ищцата се явява недобросъвестен владеец. Ищцата не доказва да е установила владение върху имота на правно основание, годно да я направи собственик, а и не е твърдяла такова.

Според чл. 79, ал. 1 ЗС правото на собственост по давност върху недвижим имот се придобива с непрекъснато владение в продължение на 10 години.

За да се признае на едно физическо лице правото на изключителна собственост по отношение на един - отчасти или изцяло чужд, недвижим имот, разпоредбата на чл. 79, ал. 1 от ЗС установява, че претендиращият собствеността на целия имот следва да е упражнявал в период - по-дълъг от 10 години, фактическата власт по отношение на конкретната вещ - *corpus*, без противопоставяне и без прекъсване за време, по-дълго от 6 месеца и да е демонстрирал по отношение на собственика на вещта поведение на пълноправен собственик - *animus*, т. е., че упражнява собственическите правомощия единствено за себе си. Само доколкото елементите на фактическия състав на чл. 79, ал. 1 от ЗС са налице по отношение на претендиращия собствеността владеец в рамката на едно пълно и пряко доказване в хода на процеса, то и искът за изтекла придобивна давност може да бъде уважен. Доказването на условията на закона - елементите от фактическия състав на чл. 79, ал. 1 от ЗС, за признаване право на собственост на основание изтекла придобивна давност следва да е пряко и пълно. Липсата на категоричност, за която и да е от законовите материалноправни предпоставки, изключва придобиването на собствеността.

За да се уважи така предявения иск следва още да бъде установено, че в периода от 15 октомври 1994 г. и до изтичането на десет години, т.е. до 15 октомври 2004 г., не е имало и няма законово ограничение, относно възможността да тече давностен срок през посочения период.

На първо място ответницата следваше да докаже главно и пълно, че е установила владение върху апартамента на 15 октомври 1994 г., т.е. че от тази дата е упражнявала фактическа власт върху имота и го е държала като свой.

Безспорно се установява, че ответницата е заживяла в процесния апартамент от началото на 1987 г., когато е била настанена заедно със своята майка с настанителна заповед на основание чл.7 и чл.13, ал.2 от Закона за наемите /отм./.

Това обстоятелство обаче не означава, че го е държала като свой, доколкото ответницата следваше да се установи от кой момент е променено намерението ѝ, с което е упражнявала фактическа власт върху процесния

апартамент. Не се изисква демонстриране на промяна в намерението, с което се упражнява фактическата власт, когато същата е установена, като владение изцяло за себе си. В случая обаче в процесният имот освен ответницата, е живяла и нейната майка, а до навършване на пълнолетие ответницата и не би могла да формира валидна воля за владение.

Ответницата не доказва факти, от които да произтича извод, че е владяла процесния апартамент, нито че е осъществявала намерение за своеене на процесния апартамент.

По делото не е доказано с никакви доказателства и дори не се твърди майката, респ.бащата да са предали на дъщеря си владението на процесния апартамент.

Ответницата не твърди и не доказва да е променила основанието, на което е живяла в процесния апартамент (била е допусната в него в качеството ѝ на малолетна дъщеря на ищеца и неговата съпруга към този момент, респ. майка на ответницата), не твърди и не доказва да е уведомила собственика (включително нейната майка претендираща да е собственик на основание настъпила пълна трансформация, следствие на обстоятелството, че процесният апартамент 14 е придобит от нея изцяло с лични средства) или да е му е показала по явен и недвусмислен начин, че отрича правата му и че започва да свои апартамента, не твърди да е отнела владението на собственика на апартамента и не е представила доказателства за това, поради което и следва да се приеме, че нейните действия не са променени във владение.

Ответницата твърди, че с навършване на пълнолетие през 1994 г. започнала да упражнява фактическа власт върху апартамента, считайки го за свой.

Това обаче не бе доказано в процеса.

От показанията на свидетелката М. И. И. се установява, че в процесния период и след навършване на пълнолетие ответницата е живяла в процесния апартамент.

С тези свидетелски показания обаче се установява единствено и само, че ответницата и в процесния период е упражнявала фактическа власт, но не може да се установи, че тази фактическа власт покрива характеристиките на владението по смисъла на чл.68, ал.1 от ЗС.

В практиката на ВКС се прави разграничение между фактическата власт, която покрива характеристиките на владението по чл. 68, ал. 1 ЗС, и фактическата власт, представляваща държане по смисъла на чл. 68, ал. 2 ЗС, както и търпимите действия, осъществявани поради близките отношения със собственика на вещта. Както държането, основано на някакви договорни отношения, така и търпимите действия не могат да доведат до придобиване на вещта по давност, освен ако не е демонстрирано спрямо собственика промяна на намерението и завладяване на вещта - решение № 12 от 19.02.2014 г. на ВКС по гр. д. № 1840/2013 г., I г. о., решение № 1300 от 9.12.2008 г. на ВКС по гр. д. № 5861/2007 г., II г. о., решение № 403 от 3.07.2009 г. на ВКС по гр. д. № 672/2008 г., I г. о., решение № 291 от 9.08.2010 г. на ВКС по гр. д. № 859/2009 г., II г. о., решение № 270 от 20.05.2010 г. на ВКС по гр. д. № 1162/2009 г., II г. о., решение № 196 от 18.03.2019 г. на ВКС по гр. д. № 137/2018 г., I г. о. Отношенията между родители и деца или между близки роднини по повод упражняване на фактическа власт върху имот, в който собственикът е допуснал близките си да живеят, най-често сочат на установяване на държане или на търпими действия от лицето, което е било допуснато в имота. Във всеки конкретен случай съдът е длъжен да разграничи владението от държането и търпимите действия, когато се произнася по твърдение за придобиване на имота по давност.

В конкретния случай въззивният съд приема за доказано, че ответницата, малолетна към онзи момент, е настанена да живее под наем в процесното жилище в началото на 1987 г., което е закупено на 08.08.1990 г. от С. К. по време на брака ѝ с ищеца. Ето защо въззивният съд приема, че дори и ответницата да е живяла в процесния имот, за което не са налице безспорни доказателства, то тя се е намирала в него в качеството си на дъщеря на двамата съсобственици и в това си качество тя е била допускана да ползва имота.

Съвкупната преценка на доказателствата по делото сочи, че ищецът не е предоставил владението на процесния имот на ответницата, а я е допуснал в него поради близките роднински отношения (баща и дъщеря), като е продължил да счита имота за свой и да заплаща данъците и консумативите за него.

С оглед на горното, ответницата е трябвало да отблъсне владението на

ищеца по ясен начин, така, че да разбере намерението ѝ за своене. Такива доказателства по делото не са ангажирани.

Напротив след 2004 г., когато ответницата твърди да е станала собственик на имота, а именно през 2006 г. е започнал продължителния процес за делба на притежаваните от двамата бивши съпрузи имоти, между които и процесния. Процесът е приключил окончателно на 06.01.2016 г. За този процес ищцата е знаела като дъщеря на участващата в него С. Х., знанието се установява и с нотариален акт за дарение на недвижим имот от 29.06.2017 г. по силата на който ответницата е придобила 1/3 идеална част от апартамента в „Младост“, чийто едноличен собственик именно въз основа на осъществената съдебна делба е нейната майка - праводателя по сделката.

Воденият процес, в който ищецът е имал качеството и на ищец, и на ответник, е ясно манифестиране от страна на ищеца П. М., че същият се счита за собственик на процесния апартамент, поради което напълно неоснователно е твърдението на въззивницата, че същият не е манифестирал външно намерението си на собственик.

През целия този дълъг период от време, ответницата не е предприела каквото и да е действие да отблъсне владението на ищеца, включително и чрез инициране на исков процес за защита на твърдяното от нея право на собственост, не е извършила нито едно действие, с което да демонстрира, че се счита за собственик на процесния апартамент и отрича собственическите претенции на нейния баща, не е оспорила по никакъв начин собственическите му претенции.

При липсата на твърдение и на доказване за предаване на владението върху процесния апартамент от неговия собственик на ответницата, негова дъщеря или за отнемане на владението, обстоятелството, че ответницата е живеела в процесния апартамент, в който родителите ѝ са я допуснали да живее, представлява действие, което се основава на близките лични отношения между собственика и дъщеря му. Такива действия не представляват владение по смисъла на чл. 68, ал. 1 ЗС, те могат да се основават или на заем за послужване по чл. 243 ЗЗД, в който случай представляват държане по смисъла на чл. 68, ал. 2 ЗС, или да представляват търпими действия, в който случай не представляват и държане. Търпимите действия са именно действия, а не фактическа власт и по това се отличават от

държането, а значи и от владението, поради което и не могат да служат за основание за установяване на владение. И в двата случая на такива действия не може да се основе презумпцията, установена с правилото на чл. 69 ЗС. Презумпцията по чл. 69 ЗС намира приложение само когато по естеството си фактическата власт върху имота представлява владение още от момента на установяването си. Изцяло в този смисъл Решение № 112 от 7.08.2019 г. на ВКС по гр. д. № 3065/2018 г., I г. о., ГК, което напълно се споделя от настоящия съдебен състав.

И тъй като крайните изводи на двете инстанции съвпадат, то решението на първоинстанционния съд следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

По отговорността за разноските:

При този изход на делото на въззивника – ответник разноски не се дължат.

На основание чл.78, ал.3 от ГПК обаче въззивницата дължи направените от въззиваемия разноски за един адвокат, които възлизат на сумата от 2000 лв., съобразно представения по делото договор за правна помощ, препис от който въззивницата и по нейно изрично искане с твърдение, че същият не ѝ е предоставен в съдебното заседание, е получила на 09.05.2023 г., като до момента не е заявила възражение за прекомерност. Така уговореното адвокатско възнаграждение не е прекомерно и с оглед установения минимум по чл.7, ал.2, т.4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, който при материален интерес от 54 218,60 лв. (данъчната оценка на имота, която е размера на цената на иска на основание чл.69, ал.1, т.2 от ГПК) възлиза на сумата от 4 987,49 лв.

Водим от горното, Апелативен съд - София, 8-ми граждански състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 763007/23.09.2022 г., постановено по гр.д. № 3653/2019 г., Софийски градски съд, I-12 състав.

ОСЪЖДА Е. П. М., ЕГН *****, гр.***, бул. „****“ № ***, ет.*** да заплати на основание чл.78, ал.3 от ГПК на П. М. М., ЕГН *****, с адрес за призоваване: гр.***, бул. „****“ № ***, ет.*** сумата от 2000 лв. (две

хиляди лв.) разноси направени пред въззивната инстанция.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните при условията на чл.280, ал.1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____